

— 'Ο Σωκράτης, κύριοι, ὁ ὁμώνυμός μου, ἦτο μάγειρος.
— Τί, πῶς, κύριε καθηγητά;
— Μπράμ, μπρούμ, μπράμ-μπράμ ἐπὶ τοῦ βήματος δύο γρόνθοι τοῦ κ. Τσιβανοπούλου.

Τρόμος διαρρέει τὰς τάξεις τῶν φοιτητῶν καὶ σιωπῇ.

"Ἄλλη ἱστορία:

— 'Ο Αουδοβίκος ΙΑ' ὅταν ἀνέβη τὸν θρόνον τῶν Παλαιολόγων...

— Μά, κύριε καθηγητά...

— Μπράμ, μπράμ, μπράμ, μπρούμ... Καὶ πάλιν φόβος καὶ πάλιν σιωπῇ.

'Ο δὲ Κτυποχέρης θριαμβεῦσι κατὰ τῆς ἱστορίας, ὅπως ἐθρίαμβευσεν κατὰ τῆς συμπολιτεύσεως.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ νεοσύστατος 'Εταιρία τῆς Ὑγιεινῆς ἐργάζεται πολὺ καλὰ. Φαίνεται προωρισμένη νὰ ἐπιδράσῃ μὲ τὸν καιρὸν πολὺ ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ βίου τῆς πρωτεύουσας ἐπὶ τοῦ παρόντος. Τὴν προσεχὴ ἐβδομάδα φθάνει ἡ γνησιὰ δαμαλίς τῆς καὶ ἀνοίγεται τὸ γραφεῖον τοῦ δαμαλισμοῦ. Εἰς τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν ἐρρίφθη εἰς τὸ μέσον ἡ πρότασις ὑπὸ τοῦ ἐμπαθοῦς πλέον ὑγιεινολόγου κ. Βάρα νὰ μελετηθῇ πολὺ ὀρίμως τὸ ζήτημα ἐὰν συμφέρῃ ἡ ἄλλη ῥιφθεῖσα πρότασις ἐν τῇ 'Επιτροπῇ τῆς Ὑγείας τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ κ. Χωρέμη, τοῦ νὰ λιθοστρωθῇ ἡ πόλις. Ἦδη ὁ καθηγητὴς κ. Στρούμπος ἐξήνεγκε γνῶμην ἐναντίον κατὰ τῆς λιθοστρώσεως καὶ ὁ κ. Στρούμπος εἶναι ψῆφος ἀκουομένη εἰς τὰ ζητήματα αὐτά. Καὶ τί ζήτημα! Φρικτὸν καὶ εἰς τὸ ἄκουσμα! Νὰ στρώσουν λέγει τὰς Ἀθήνας μὲ Βεσου-

βιον, διότι ἐβεσουβίασεν ἤδη ὁ κ. Μαρκόπουλος τὸ πεζοδρόμιόν του! Καὶ τότε; Αἴτνα ἐπάνω, Βεσουβίος κάτω, τί θὰ γίνωμεν ἡμεῖς; Βεβαίως λάβα! Λέγοντες ταῦτα εἴμεθα κατὰ τῆς λιθοστρώσεως; Εἴμεθα μόνον κατὰ τῆς ἐπιπολαιότητος. Διότι αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶναι ἂν θέλετε ἀκόμη ἄλυτον ἐν Εὐρώπῃ. Πρέπει νὰ γίνηται διαξέυλου, ἡ ὁδός τρωσις ἀπὸ μακαδάρ, ἀπὸ λίθους, ἀπὸ Βεσουβίων; Διὰ τοῦτο χαίρομεν πολὺ ὅτι ἡ 'Εταιρία τῆς Ὑγιεινῆς ἐπελήφθη τοῦ ζητήματος καὶ θὰ ἔχωμεν μίαν καλὴν καὶ ὀριμον μελέτην αὐτοῦ.

"Ἦκουσεν ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας φωνὰς τοῦ Κήρυκος εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου:

— 'Ορίστε, κύριοι, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μεγάλο τὸ κεφάλι, δέκα λεπτά ἡ εἰσοδος, κύριοι!

Τὰς ἤκουσεν;

Ἐὰν τὰς ἤκουε δὲν θὰ ἐπέτρεπεν εἰς τὴν ἐμπορικωτέραν ὁδὸν τῶν Ἀθηνῶν νὰ γίνηται τόσῳ βδελιτικὸν σωματεμπόριον.

Ἐν ῥυπαρὸν δωμάτιον, καὶ ἐν αὐτῷ μίμ' ἡ κάσσα, ἀπ' ἐκείνας ποῦ βάλλουν τοὺς σκύλους, καὶ ἐν αὐτῇ ἕνας εἰσοσιεὺς ἐτῶν δυστυχῆς, βραχύσωμος, ὀγκοκέφαλος, πάσχων τὸ φοβερὸν νόσημα τῆς ἀγκυλώσεως τῶν ποδῶν, μὴ δυνάμενος νὰ σηκώσῃ τὸ βάρος τῆς οἰκτρῆς σιδηρᾶς τερατώδους κεφαλῆς του, κίτρινος, ὀλίγον τρώγων, ὀλίγον κοιμώμενος, καὶ περὶ αὐτὸν δύο τρεῖς κηφῆνες ξαπλωμένοι, ὅπως συνάξουν τὰ λεφτά, ὧν ὁ εἰς ἀδελφὸς τοῦ δυστυχικοῦ, ὡς λέγει!!

Εἶνε ἀνατολίτης, ἐγεννήθη τοιοῦτος, ἔχει ὥραιον παχὺ μύστακα, τὸ κάτω χεῖλος κρεμάμενον παρέχει εἰς τὸ μειδιάμα του ἕνα σαρκασμὸν τῆς τύχης του σπαρακτικόν. Φαίνεται ὅτι φοβῆται τοὺς περὶ αὐτὸν ἀγριανθρώπους.

Τὸ **Μὴ Χάνεσαι** προσφέρει δέκα λεπτά ὅπως ἐπι-

ρικαὶ ὑποσχέσεις εἶναι διὰ τοὺς πονηροὺς καὶ τοὺς κόλακας.

— Βεβαίως;

— Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο, καὶ διὰ τοῦτο οὔτε σοὺ ὑπογράφω τι οὔτε σοὺ ὑπόσχομαι. Σοὶ λέγω μόνον ὅτι ἡ καλλιτέρα ἐγγύησις διὰ σέ εἶναι ὅτι θὰ ἔχω τὴν ἀνάγκην σου ἐπὶ πολὺν χρόνον. Πιστεύω ὅτι μὲ ἐνόησες μὲ τὸ πονηρὸν ἐνστικτὸν σου, Μιχᾶρε. Ἐχω πολλοὺς σκοποὺς, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐντίμους, καὶ ἐπειδὴ θὰ σέ μεταχειρισθῶ ὡς βοηθόν, εἶμαι καὶ ὑποχρεωμένος νὰ σέ ἀνταμείψω πλουσίως, καθὼς ἀνταμείβει ὁ Σατὰν τοὺς διαβόλους του. Καὶ ἀμέσως σήμερον ἔχω ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σου.

— Εἰς τί πράγμα αὐθέντα;

— 'Ο Σανούτσος παρετήρησε πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ ἐλθὼν ἐγγύτερον τοῦ Μαύρου ἐταπείνωσε τὴν φωνήν.

— "Ἄκουσε, Μιχᾶν. Τὸ πλοῖον τοῦτο μοὶ τὸ ἔδωκεν ὁ Μούχρας.

— Σὰς τὸ ἔδωκε;

— Ναί· ἦτο ἰδικόν μου.

— 'Ο Μαῦρος ἔσσεισε τοὺς ὄμους.

— Μὲ αὐτὸ θὰ ἀποπλεύσωμεν αὐρίον, Μιχᾶν.

— Καὶ διὰ ποῦ;

— Διὰ παντοῦ. Θὰ ἰδῶμεν.

— Λοιπὸν;

— Τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους θὰ στρατολογήσωμεν σήμερον διὰ πλήρωμα, σοὶ τοὺς συστάνω, Μιχᾶν.

— Μείνατε ἥσυχος, αὐθέντα.

— Νὰ τοὺς περιποιηθῆς, ὅσον πρέπει.

— Εὐχαρίστως.

— Καὶ ὅταν θὰ σοὶ ἀναγγείλω ὅτι πλησιάζει ἡ ὥρα νὰ ἀποπλεύσωμεν...

— 'Ο Σανούτσος διεκόπη.

— Εἶσαι πιστὸς φίλος, Μιχᾶν;

— Ἀμφιβάλλει ὁ αὐθέντης περὶ ἐμοῦ;

— "Ἄκουσε, Μιχᾶν. Τὴν ὑπόθεσιν, περὶ ἧς θὰ σοὶ κάμω λόγον, ἡδυνάμην νὰ τὴν ἐμπιστευθῶ εἰς ἕνα ἐκ τῶν συντρόφων μου, μὲ τοὺς ὁποίους εἶχον αἰχμαλωτισθῇ. Ἀλλὰ δυσπιστῶ εἰς αὐτοὺς, διότι τοὺς γνωρίζω ἀπὸ πολλοῦ, καὶ θὰ τοὺς ἀφήσω ἐνταῦθα. Δύο μόνον θὰ λάβω συνταξειδιώτας μου. Ἀλλὰ καὶ τούτων σέ προτιμῶ, καὶ διὰ τοῦτο ἀποτείνωμαι πρὸς σέ. Δύναμαι νὰ εἶμαι ἀσφαλὴς, Μιχᾶν;

— Κύριε, εἶπεν ὁ Μαῦρος, σὰς εἶπα, νομίζω, ὅτι ἐνόςῳ ἔχωμεν κοινὰ συμφέροντα, δύνασθε νὰ ἔχητε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ.

— Λοιπὸν ἄκουσε.

Καὶ ὁ Σανούτσος περιέβλεψεν αὐθις κύκλῳ, ἐκ φόβου μή τις ὠτακουστῇ. Ἦσαν δὲ ἐπὶ τοῦ πλοίου οἱ ἑπτὰ πρόφην συναϊχμαλωτοὶ του, ἀλλὰ πάντες ἐκοιμῶντο, πλὴν τοῦ σκοποῦ, ὅστις ἴστατο παρὰ τὴν πρόραν καὶ ἦτον ἐν ἱκανῇ ἀπο-

σκηφθῇ ὁ κ. Διευθυντὴς αὐτὸ τὸ ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ βασανιστήριον τῆς Ὀδοῦ Αἰόλου.

Τί ἀκούομεν;

Ἐν ταῖς γρειτονικαῖς. Θήβαις οἱ ἔμποροι ὑπερετίμησαν τὰ εἶδη των ἕνεκα τῆς νομισματικῆς μεταβολῆς!!

Ἐ! ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάρα, κύριε Καλλιγᾶ!

Ὁ ἀστυνομικὸς βοηθὸς κ. Δημ. Πάλλης δικαιολογεῖται λέγων ὅτι αὐτὸς δὲν ἑρράπισε μαθητὴν γυμνασίου ἐκ τῶν ἐπανερχομένων ἀπὸ τὴν ἀστυνομικὴν ἐκδρομὴν των, ἀλλὰ μόνον τοῖς συνέστησεν ἡσυχίαν. Ἐρράπισεν ὅμως ἀστυνομικὸς κλητὴρ, τὸν ὁποῖον καὶ κατήγγειλεν ὅπως τιμωρηθῇ. Ὁ βοηθὸς περιωρίσθη μόνον νὰ τοῖς συστήσῃ ἡσυχίαν. Τὸ πρᾶγμα βεβαίως κολάζεται πολὺ· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀστυνομικὴ παρέμβασις εἰς ἐκάτον μαθητὴς ἐπανερχομένους ἀπὸ ἐπιστημονικὴν ἐκδρομὴν καὶ χύνοντας ἔπειτα τὴν φαιδρότητα των εἰς τοὺς δρόμους, εἶναι καθ' ἡμᾶς ἐπέμβασις ἀσεβής. Ἀλλὰ ποῖος πταίει, ἐὰν ἡ δικαιοσύνη, ὡς μᾶς εἶπον μαθηταὶ καὶ κλητὴρ, δύναται νὰ ραπίσῃ ἕνα, χωρὶς συμμαθηταὶ τοῦ νὰ ἐκδικήσουν τὴν ὕβριν;

Ἀφῆτε λοιπὸν τὸν Γεωργιάδην μὲ τὰ ἄστρα του καὶ ἐγκαλισθῆτε τὸν Φωκιανὸν καὶ τὸν Πύργον μὲ τοὺς γρόνθους των, ἂν θέλητε ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὸ μέλλον νὰ μελετᾶτε τοὺς διαφόρους πλανήτας.

ΔΙΚΗ ΔΗΜΟΤΙΚΟῦ ΦΟΡΟῦ

Οὔτε ἡ πρόοδος οὔτε οἱ θετικοὶ νόμοι μετέβαλον οὐσιωδῶς τὰς κοινωνικὰς τάξεις.

στάσει ἀπὸ τοῦ Σανούτου καὶ τὸν Μιρχάν, ὥστε δὲν ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ τὴν σιγανὴν αὐτῶν συνδιάλεξιν, (ἥτις ἄλλως ἐγίνετο ἐν Μαυριτανικῇ γλώσσῃ).

— Τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποῖους θὰ παραλάβω ὡς πλῆρωμα, δύνασαι αὐριοῖν νὰ μοῦ τοὺς μεθύσης, Μιρχάν;

— Διὰ τί, αὐθέντα;

— Θέλω, καθ' ἣν ὥραν θὰ σηκώσωμεν τὴν ἀγκυραν, νὰ εἶναι ὅλοι μεθυσμένοι, εἶπεν ὁ Σανούτσος.

— Ἀρκεῖ νὰ ἔχω οἶνον ἄφθονον, αὐθέντα.

— Θὰ σὲ στείλω εἰδῆσιν δύο ὥρας πρὶν νὰ ἀναχωρήσωμεν. Οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ εἰξεύρουν ὅποτε ἀναχωροῦμεν.

— Πολὺ καλὰ, αὐθέντα.

— Μιρχάν, ἂν μὲ ὑπηρετήσης, θὰ σὲ ὑπηρετήσω.

— Ἔχε πεποιθήσῃς εἰς ἐμέ.

— Ὅταν θὰ σοὶ στείλω εἰδῆσιν, νὰ εἰξεύρης νὰ εἶσαι ἑτοίμος.

— Ἡσύχασε, αὐθέντα! εἶναι τίποτε ἄλλο;

— Τίποτε, αὐτὸ μόνον.

— Θὰ τοὺς κάμω στουππὶ, εἶπεν ὁ Μαῦρος. Θέλεις νὰ ρίψω καὶ κανένα ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν θάλασσαν;

— Ὁχι· δὲν σοὶ λέγω αὐτό, Μιρχάν!

— Διὰ νὰ δοκιμάσω ἂν εἶναι καλὰ μεθυσμένοι. Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν θέλεις, δὲν θὰ τὸ κάμω.

— Μεταχειρίσου ὅποιον τρόπον εἰξεύρεις, Μιρχάν· ἀρκεῖ νὰ μεθύσουν ἐντελῶς.

Πατρίκιοι καὶ πληθεῖς, εἴλωτες καὶ κύριοι, τύραννοι καὶ δούλοι δὲν θὰ λείψωσιν ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐὰν μεταλλάσωσι τὰ ἐνόματα, ἡ οὐσία ὅμως μένει ἡ αὐτή.

Ἡ πολιτεία δὲν ἐπραγματοποίησεν ἀκόμη τὴν ἰσότητά μεταξὺ τῶν μελῶν της, ἡ δὲ ἐκκλησία καλεῖ τοὺς πρώτους αὐτῆς λειτουργοὺς **Πεσπότας**. Ἐν ἄλλο ἀκόμη: ὁ πλούσιος, ὁ ἰσχυρὸς ζητεῖ ν' ἀπορροφήσῃ καὶ τὸν τελευταῖον ὀβολὸν τοῦ ἐνδεοῦς, τοῦ στερουμένου καὶ τὸν ἄρτον· ὁ δὲ πτωχὸς τότε καρδοκεῖ εὐκαιρίαν νὰ καταπῇ ὅλους ὁμοῦ τοὺς πλουσίους. Εἶναι ἡ αἰωνία πάλη. Εἶναι καὶ αὕτη μία φάσις τῆς κοινωνικῆς διαμάχης.

Καὶ ἐν τῇ προκειμένῃ δίκῃ ἔχομεν ἀφ' ἑνὸς τὸν κ. Ρηγάδην ἀντιπροσωπεύοντα καὶ τοῦτον τὸ χρέμα, τὸν ἐγωισμόν, τὸν τύφον, ἐπομένως τὴν ἀδιαφορίαν, τὴν ἀπάθειαν, τὴν περιφρόνησιν πρὸς τοὺς νόμους, καὶ ἀφ' ἑτέρου τοὺς ἀνθρώπους τοῦ δημοτικοῦ φόρου ἐντεταλμένους τὴν φρουρῶσιν τῶν νόμων, ὑπομένοντας ὅλην τὴν δύναμιν αὐτῶν, γνωρίζοντας καὶ πάραγωνρίζοντας αὐτοὺς..... ἐπομένως καρδοκεῖντας εὐκαιρίαν νὰ συλλαβῶσι ποτε εἰς τοὺς ὄνυχάς των ῥηγάδην τινὰ διὰ νὰ τὸν γδύσωσιν ἐν ὁνόματι τοῦ νόμου!—Καὶ λοιπὸν ἐκεῖ εἰς μίαν γωνίαν τοῦ Πειραιῶκος δρόμου στήνουνσι τὴν σκηνὴν των καὶ ἀναμένουνσι τὸν Ρηγάδην.

Ὁ κύριος αὐτὸς ἐπεσκέφθη πρότερον τὸ Τελωνεῖον. Εἶναι καὶ αὐτὸ λημέριον. Εἶχε φορολογητέα πράγματα; δὲν εἶχε; ὁ Ρηγάδης λέγει ὄχι! ὁ δημοτικὸς φόρος λέγει ναί! Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος τοῦ δημοτικοῦ φόρου ἐφιλονεύκησε μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ τελωνείου καὶ ἀπεχώρησεν ὡς Ἀχιλλεὺς εἰς τὰς ἰδίας σκηνάς.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ Ρηγάδης θὰ εἶχε φορολογητέα

— Ἔσο ἥσυχος, αὐθέντα.

— Ἰδοὺ, λάβε τοῦτο.

Καὶ ἐξεβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου τὴν σφραγιδά του, φέρουσαν σήματα κομητείας μετὰ τοῦ ἐνοματός του. Ἐξέστρεψε τὴν λαβὴν αὐτῆς καὶ διαίρεθείσας εἰς δύο τεμάχια, ἐξήγαγεν ἐκ τινος κρυπτῆς θήκης σχηματίζουσας τὴν βάσιν κιτρινοχρῶρον τινὰ κόνιν. Ἐλαβε μέρος τῆς κόνεως ταύτης καὶ τὸ ἐτύλιξεν εἰς τεμάχιον χαρτίου.

— Τί εἶναι τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Μαῦρος.

— Εἶναι κόνις ἐντομοφθόρος, Μιρχάν.

— Πῶς κόνις ἐντομοφθόρος.

— Ῥίψε τοῦτο εἰς τὸν οἶνόν των· καὶ ὅταν τὴν πῶσι, θὰ κοιμηθῶσι τόσον καλῶς, ὥστε δὲν ἔχουνσι νὰ φοβηθῶσι πλέον οὔτε κώνωπους, οὔτε κορέους.

— Ἀ, ἂ!

— Ἡ ποσότης αὕτη ἡ μικρά, τὴν ὁποίαν σοὶ ἔδωκα, ἀρκεῖ διὰ νὰ ἀποναρκωθῶσι δέκα ἢ δώδεκα ἄνδρες. Εἶναι σφοδρὸν ναρκωτικὸν Μιρχάν.

— Καλὰ, αὐθέντα.

— Ἀν ὅμως κατὰ λάθος ρίψῃς ὅλην τὴν κόνιν εἰς τὸ ποτήριον τοῦ ἐνός, θὰ τὸν στείλῃς ἀναυλα εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

— Ἀλήθεια;

— Μὴ θελήσης νὰ δοκιμάσης, πανοῦργε· πρόσεξε, δὲν εἶναι καιρὸς νὰ παίζωμεν.